

21 Οκτωβρίου 2019

## Γιατί όχι σε μένα;

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#)



*Είναι μια ιστορία που μου άρεσε πολύ και θα ήθελα να την μοιραστώ μαζί σας.*

Σύρθηκα μέχρι το παράθυρο... Έξω η βροχή πέφτει ορμητικά, λες και θέλει να ξεπλύνει τις ανομίες μας πάνω στη γη... Ο πόνος στο στομάχι αβάσταχτος... Πέρασε η επήρεια της ψευδαίσθησης των αισθήσεων που προκαλεί το παυσίπονο... Το επόμενο σε μία ώρα... Μετράω το χρόνο με τον πόνο, μόνιμο σύντροφο μου... Ο καρκίνος στο στομάχι μου, είναι η κλεψύδρα μου, και ο πόνος κόκκοι άμμου στο νευρικό μου σύστημα...

Η ανακοίνωση από το γιατρό της ύπαρξης του καρκίνου, μου γκρέμισε τον κόσμο μου... Αυτόν που ιδανικά έφτιαχνα στο μυαλό μου για το αύριο... Σίγουρα αλλιώςτικο από αυτό που ήρθε... Όνειρα, λεφτά, δόξα, επιτυχία, καριέρα... Από την άλλη ο καρκίνος... Ο φονέας των ονείρων... Ο φονέας του πόνου μου... Γιατί σε μένα Θεέ μου; Γιατί τόσο νέος;

Τελικά γίναμε φιλαράκια, εγώ και ο πόνος... Αυτός που έγινε ο δάσκαλος μου... Ο δάσκαλος της ζωής... Δύσκολη η μετεξέλιξη... Όποιος δεν πονέσει δεν ξέρει... Όποιος δεν πονέσει δεν ξέρει από ζωή... Τελικά γιατί όχι σε μένα; Γιατί να ήταν κάποιος άλλος στη θέση μου; Μήπως ο πόνος κάποιου άλλου θα σήμαινε τη δική μου χαρά; Κι αν η χαρά είναι κρυμμένη κάπου αλλού...

Πλησιάζει Πάσχα... Κάποιοι θα το ζήσουν και κάποιοι όχι... Ποιος ξέρει; Ίσως να μην προλάβω το φετινό Πάσχα... Ίσως, όμως να το ζήσω ολοκληρωτικά, παντοτινά... Ποιος ξέρει; Η ζωή μου όμορφη, με χαμόγελα και χαρές... Είχε και στενάχωρες στιγμές και άλλες με πίκρα... Χαίρομαι για ότι έζησα... Πικραίνομαι για ότι μπορούσα και δεν το έζησα... Προσμένω το Πάσχα... Όχι το φετινό... Εκείνο της αιώνια Ανάστασης...

Η βροχή σταμάτησε... Ένα ουράνιο τόξο πάνω από το απέναντι βουνό... Τώρα το φως, πριν τα μαύρα σύννεφα... Το φως απλωμένο με όλα του τα χρώματα, σημάδι ελπίδας... Πρέπει να ξαπλώσω, να ξαποστάσω, ίσως κοιμηθώ λίγο... Μέσα στο δωμάτιο μόνο το φως του καντηλιού... Η φλόγα του τρεμοπαίζει μπροστά στο πρόσωπο του Εσταυρωμένου... η μόνη μου ελπίδα... Όχι για τον πόνο... Αυτός είναι, είμαι... εγώ. Μαζί πορευόμαστε... Μόνη μου ελπίδα κι αποκούμπι η Χάρις Του... Αυτός ξέρει από πόνο... Με καταλαβαίνει, με νοιώθει... Μόνη ελπίδα η γνώση του σταυρού... Ο δικός μου είναι βαρύς! Τον αντέχω όμως, γιατί τον σηκώνει Εκείνος...

Εκείνος είναι η ελπίδα για τη στιγμή που θα ξαναρχίσει να βρέχει, μέσα μου... Έξω η βροχή ξανάρχισε τον χορό της... Τα μάτια μου κλείνουν... Το νέο παυσίπονο έδρασε... Ας κοιμηθώ λίγο...

Υ.Γ. Μπορεί να είναι μια σκηνή από το παρόν μπορεί να είναι και μία σκηνή από το αύριο. Ποιος ξέρει;

**Πηγή:** Τεύχος «Ενορία.gr» & «Πέρασμα στη απέναντι όχθη» π .Βασίλειος Θερμός,  
& [Ο Θεός Αγάπη εστί](http://istologio.org/?p=1925) & <http://istologio.org/?p=1925>